ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zast. JUDr. Jaroslavem Pavlasem, Ph.D., advokátem se sídlem Náměstí 22/24, Velké Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, čj. KUJI 9402/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, čj. 22 A 32/2014-98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 9. 7. 2013, čj. DOP/21187/2013/1824/2013-bdin, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že „*dne 09.03.2013 v 09,45 hod. v obci Velká Bíteš, na pozemní komunikaci od křižovatky ulic Pod Hradbami, Na Valech na Masarykovo náměstí, jako řidič osobního vozidla Nissan Micra reg. zn. X, nebyl při jízdě na sedadle připoután bezpečnostním pásem.* ***Tedy*** *svým jednáním porušil ustanovení* ***§ 6 odst. 1 písm. a)*** *zákona číslo* ***361/2000 Sb.****, o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.*" Žalobci byla za uvedený přestupek uložena

pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí v záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně zamítl.

[3] Krajský soud se v napadeném rozsudku neztotožnil s názorem žalobce, podle kterého bylo napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné; vyšel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Krajský soud sice přisvědčil žalobci, že žalovaný nevypořádal jednotlivé navržené důkazy, čímž částečně pochybil, avšak toto pochybení podle krajského soudu nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s navrženými důkazy vypořádal, byť jen obecně a v rámci odůvodnění rozhodnutí jako celku. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce týkající se podjatosti oprávněné úřední osoby. Uvedl, že správní orgány se touto námitkou rozsáhle zabývaly, a jejich závěry sdílel. Krajský soud nesouhlasil se žalobcem ani v tom, že by byly svědecké výpovědi nepoužitelné pro jejich nepravdivost či rozpornost. Uzavřel, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se krajský soud „*poněkud mýlí*“, pokud uvedl, že žalována byla též nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Podle stěžovatele však byla žalována nepřezkoumatelnost pouze z hlediska nedostatků důvodů. Stěžovatel uvedl, že „*horší bylo, že krajský soud posléze chybně uvádí, že žalovaný všechny námitky vypořádal, byť v jiné struktuře, než byly podány v Odvolání proti rozhodnutí ze dne 25. 7. 2013, a že »žádnou odvolací námitku nepominul«*.“ Stěžovatel nesouhlasil s tím, že krajský soud přejal postoj žalovaného, a to ačkoliv se žalovaný vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání zcela obecně nebo vůbec. Nesdílel ani názor krajského soudu, podle nějž nevypořádání některých námitek a důkazů nemohlo mít na projednávanou věc vliv. K tomu uvedl: „*No to by se snad vidělo až po jejich provedení, jestli by mohly, nebo nemohly mít vliv!*“ Za nepřezkoumatelné považoval stěžovatel též důvody rozhodnutí vysvětlující nepodjatost oprávněné úřední osoby.

[6] Stěžovatel se také ohradil proti způsobu vypořádání jeho návrhu na porovnání písma svědků. Podle něj zcela konkrétně namítl, že podpis na záznamu oznámení přestupku na místě už na první pohled nepatří svědkovi, který jej údajně sepisoval, ale spíše tomu druhému. Stěžovatel namítl, že navrhl porovnání podpisů dostatečně konkrétně, nepřehlédnutelně a jasně, ale správní orgány obou stupňů tento návrh ignorovaly, aby nevyšly najevo závažné nepravdy ve výpovědích svědků. Poznamenal: „*To se to správním orgánům i krajskému soudu píše, že »byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti«, když nedovolí provést žádný důkaz, který by toto tvrzení rozmetal!*“

[7] Stěžovatel namítl, že krajský soud ignoroval zásadní argumentaci jednoho ze stěžejních žalobních bodů; podle stěžovatele krajský soud pouze přejal a přepsal stanoviska „*žalovaných správních orgánů*“, aniž by sám žalobní body zohlednil. Konstatoval, že „[z]*cela chybně rozvíjí chybnou myšlenku správních orgánů, že přece proto, že syn úředníka vedoucího správní řízení v prvním stupni fyzicky nepodepsal oznámení přestupku jeho jménem podané, ani žádný jiný úkon neprovedl (kteréžto tvrzení je samozřejmě jen pouhou spekulací, nemá oporu ve spisu), tak »by oprávněná úřední osoba neměla na výsledku řízení jakýkoliv zájem«. To se naprosto míjí s obsahem žalobní námitky i s obecnou podstatou hodnocení podjatosti! Existující nejužší příbuzenský stav, existující zastávané mocenské pozice a především vztah k věci obou zúčastněných orgánů se neodvozují z podpisu nějakého dokumentu (z toho původně jen vzniklo podezření na nevhodnou příbuznost), nebo z náhodnosti či nenáhodnosti přidělování spisů na správním úřadu. Připuštěním situace, kdy domnělé přestupky »přešetřují« rodinní příslušníci oznamovatelů, osob, které dokonce mají ve věci přímo osobní zájem, za situace, kdy je argumentováno a částečně je to i dokládáno řadou podezření z poskytnutí nepravdivého svědectví osob přímo podřízených oznamovateli přestupku (odkazuji na argumentaci žalobního bodu č. 1 zamítnuté žaloby), se dostáváme s právním systémem kamsi na Balkán, ne-li ještě východněji.*“ Krajský soud tak podle stěžovatele nejen posoudil nesprávně právní otázku v předcházejícím řízení, ale nadto zatížil svůj rozsudek další nepřezkoumatelností.

[8] Podle stěžovatele se krajský soud nevypořádal ani s následujícím bodem žaloby týkajícím se „*nezákonného pořízení a procesní nepoužitelnosti svědeckých výpovědí*“. Uvedl: „*Inu – to by bylo přece báječné – když prý tedy podjaté osoby nemohou ovlivnit ani klíčové důkazy, proč je tedy vlastně vylučovat? Nicméně v našem případě je i ono »další« - jedním z důsledků provedení nezákonného výslechu bylo faktické zbavení práva přestupkově obviněného zúčastnit se legálně provedeného výslechu (který se ovšem v našem případě už nekonal), vyjadřovat k němu své stanoviska, zpochybňovat tvrzení svědků a upozorňovat na rozpory v nich a konečně navrhovat pro svědky otázky, které by mohly přispět ke zjištění skutečného stavu věcí.*“ Stěžovatel konstatoval, že správní orgány jednaly proti kogentnímu ustanovení normy a jednaly vědomě a svévolně, i když na svůj nezákonný postup byly upozorněny; později nadto odmítly vadu přes návrh stěžovatele zhojit. Stěžovatel dále argumentoval: „*A ještě má krajský soud tu drzost tvrdit, že »lze poté klást pouze k tíži samotného žalobce, který se v důsledku vlastního a svobodného rozhodnutí zbavil možnosti být tomuto výslechu přítomen...«. Takže asi k tíži žalobce lze přičíst, že se odmítl podřídit protizákonnému postupu správního orgánu?*“

[9] Stěžovatel se ohradil i proti neprovedení důkazů, které byly dle něj nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci; podle stěžovatele však krajský soud ani tuto otázku nevypořádal řádně. Nesouhlasil s krajským soudem, že by jeho tvrzení uplatněná v odvolání byla pouhou spekulací; veškeré návrhy byly dle něj podrobně odůvodněné a předestřené hypotézy byly zcela pravděpodobné. Poukázal, že nikdy nevznesl výhradu k obecné použitelnosti svědeckých výpovědí, jak uvedl krajský soud, ale namítal pouze jejich procesní nepoužitelnost.

[10] Stěžovatel konečně poznamenal, že požadavek na kamerový záznam byl řádně odůvodněn, a to jak možností jistého, snadného a jistě nezpochybnitelného vyvrácení nepravdivých výpovědí svědků, tak i velmi pravděpodobným objektivním zachycením

připoutání či nepřipoutání řidiče během jízdy. Nesouhlasil s argumentací krajského soudu, podle nějž nebylo jednání žalobce žádným způsobem zdokumentováno. K tomu uvedl: *„Jak to krajský soud ví? Je snad jasnovidný? Vymýšlí si? Pokud je stěžovateli známo, tak taková informace ve spisu nikde uvedena není, jde o evidentní rozpor s obsahem spisu. Jedinou zmínkou ve spisu v tomto směru je vyjádření odvolacího správního úřadu výše, ten se však zjevně vyjadřuje úplně jinak (»shledal … nadbytečným«).“*

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a trval na věcné správnosti svého rozhodnutí, které považoval za souladné s právními předpisy; ztotožnil se také s argumentací krajského soudu uvedenou v napadeném rozsudku.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[15] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil, že krajský soud pochybil, pokud uvedl, že žalována byla též nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Pro posuzovanou věc není však relevantní, zda stěžovatel v žalobě konkrétně na nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost poukázal; krajský soud k této otázce správně připomenul konstantní judikaturu zdejšího soudu a Ústavního soudu. Krajský soud proto postupoval zcela správně, pokud v napadeném rozsudku přednostně uvážil o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; jak je uvedeno výše, nepřezkoumatelnost je tak závažnou vadou, že se jí musí soud zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal; nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů by totiž bránila krajskému osudu v posouzení věci samé.

[17] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud přejal postoj žalovaného, a to i když se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání zcela obecně nebo se s nimi nevypořádal vůbec; neztotožnil se ani se závěrem krajského soudu, podle kterého nemohlo mít vypořádání některých námitek a důkazů na projednávanou věc vliv. Za nepřezkoumatelné považoval též vypořádání argumentace týkající se podjatosti oprávněné úřední osoby. Namítl také nevypořádání „*nezákonného pořízení a procesní nepoužitelnosti svědeckých výpovědí*“. Nejvyšší správní soud s touto argumentací stěžovatele nesouhlasí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, z jakých důvodů považoval rozhodnutí žalovaného za správné a v dostatečném rozsahu odůvodněné; námitky nedostatečného vypořádání odvolacích důvodů nepovažoval za důvodné, a proto jim nevyhověl. Také Nejvyšší správní soud považuje za zjevné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z obsahu spisu správního orgánu prvního stupně a přihlédl k argumentaci uplatněné v odvolání stěžovatelem, přičemž své rozhodnutí vystavěl na vnitřně nerozporné a přezkoumatelné argumentaci. Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonnými pravidly spravedlivého procesu, pokud závěry vyplývající z žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí orgánu prvního stupně akceptoval.

[18] Souhlasit též nelze s nedostatečným vypořádáním námitky podjatosti oprávněné úřední osoby. V této otázce krajský soud uvedl, že „[*n*]*avzdory přesvědčení žalobce má poté zdejší soud za to, že správní orgány věnovaly dostatečnou pozornost všem námitkám podjatosti oprávněné úřední osoby, jež žalobce opakovaně uváděl, přičemž tyto vždy pečlivě a velmi obsáhle vypořádaly. Nelze si v tomto směru představit větší snahu, kterou by měly správní orgány vyvinout pro vypořádání těchto jednotlivých námitek, obsažených mj. v obsahu jednotlivých stížností*“. Nejvyšší správní soud má za prokázané, že správní orgány i krajský soud se námitkou podjatosti oprávněné úřední osoby v dostatečném rozsahu zabývaly; řízení proto nebylo v uvedeném ohledu stiženo žádnou vadou, pro niž by muselo být napadené rozhodnutí či rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a nelze ani uzavřít, jak je již shora uvedeno, že by byl rozsudek krajského soudu stižen nepřezkoumatelností.

[19] Opodstatněná není ani námitka, podle níž krajský soud nevypořádal tvrzené „*nezákonné pořízení a procesní nepoužitelnost svědeckých výpovědí*“. Krajský soud tuto námitku stěžovatele posoudil na straně 16 napadeného rozsudku. Konstatoval, že „*obecně lze souhlasit s tím, že správní orgán I. stupně měl vyčkat na rozhodnutí o námitce podjatosti a nečinit v dané věci žádné další úkony. Lze přitom taktéž přisvědčit názoru žalobce, že provedení*

výpovědi svědků, jež byli přítomni v rámci nařízeného ústního jednání u správního orgánu I. stupně, nelze (a to ani z důvodu zásady procesní ekonomie) podřadit pod úkony, jež nesnesou odkladu. Nicméně i přes tyto skutečnosti je vždy nutné zkoumat (s ohledem na již výše citované závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69), zda takové procesní pochybení správního orgánu I. stupně mělo za následek porušení veřejných subjektivních práv žalobce a mělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud je přesvědčen o tom, že nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně tyto negativní následky s ohledem na následný vývoj v rozhodnutí o námitce podjatosti (kdy oprávněná úřední osoba nebyla ze správního řízení vyloučena) neměl, přičemž s tímto závěrem je v souladu taktéž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2016, č.j. 1 As 266/2015-34“. Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu a poznamenává, že ne každé vady správního řízení mají bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé; krajský soud proto nepochybil, pokud dospěl k výše uvedenému závěru.

[20] Nedůvodná je též námitka neprovedení důkazů, které byly dle stěžovatele nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci. V souladu s ustanovením § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud rozhodne o tom, které z navržených důkazů provede. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že soud může v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem; soud přitom hodnotí důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými před správním orgánem. Jak je uvedeno již shora, krajský soud v projednávané věci neshledal potřebným zohlednit stěžovatelem navrhované důkazy; vycházel proto z obsahu správního spisu a z důkazů provedených správním orgánem prvního stupně a dospěl k závěru, že stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, a tedy v souladu s požadavky plynoucími z § 3 s. ř.

[21] K samotnému hodnocení opatřených důkazů Nejvyšší správní soud uvádí následující. Ze správního spisu je zjevné, že správní orgán prvního stupně vycházel při hodnocení věci zejména z oznámení přestupku a výpovědi svědků (zasahujících policistů). Správní orgán prvního stupně k těmto svědeckým výpovědím uvedl, že jsou ve vzájemném souladu a považoval je za věrohodné (str. 3 rozhodnutí). Poukázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114. V souladu se svou ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem, obecně lze proto při hodnocení věrohodnosti jejich výpovědí považovat policisty za nestranné svědky. Namítanou podjatostí svědků (policistů) se přitom ve svém rozhodnutí zabýval i krajský soud, jak je uvedeno výše. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by ve správním spise založené svědecké výpovědi byly rozporné a neshledal ani důvod pochybovat o jejich věrohodnosti; uzavírá proto, že tyto výpovědi společně s oznámením přestupku byly dostatečné pro prokázání skutkového stavu bez důvodných pochybností a správní orgány i krajský soud postupovaly v souladu se zákonnými požadavky, pokud z těchto opatřených důkazů vycházely.

[22] Také Nejvyšší správní soud má za to, že provádění dalších důkazů navrhovaných stěžovatelem by bylo v projednávané věci nadbytečné. Správní orgány i krajský soud proto postupovaly správně, pokud námitkám stěžovatele v tomto ohledu nevyhověly.

IV.

Závěr a náklady řízení

[23] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu